Ліна КОТ

ДЗЁННІКІ СТРАЧАНАГА КАХАННЯ

Ліна Кот (Чарняўская) нарадзілася 21 лістапада 1985 года ў Вільнюсе. Працуе рэдактарам у прыватным выдавецтве. Вольны час бавіць у цягніках і аўтобусах. Верыць, што жанчыны — слабы пол, але марыць узысці на Эльбрус.

20 сакавіка 2008 г.

Мой першы запіс. Паспрабую апісаць сябе. Я — звычайная дзяўчына. Самая звычайная. Я лічу сябе зусім дарослай — пятнаццаць гадоў ужо.

Напэўна, самая галоўная тэма інтымнага дзённіка пятнаццацігадовай дзяўчыны — першае каханне. Самыя хвалюючыя моманты дзявоцкага жыцця праходзяць на першых нясмелых спатканнях. Якое шчасце ахоплівае нас ад выпадковага слова, позірку, нечаканай сустрэчы!

У мяне ёсць лепшая сяброўка. Мне вельмі пашанцавала з ёй. Мы сябруем з дзяцінства, і яшчэ ні разу не пасварыліся. Яна добрая і верная. Ёй можна расказаць усё, планаваць любыя справы. Але такую раскошу, лепшую сяброўку, дазваляюць сабе не ўсе. Адным не хапае дружалюбнасці ў характары, другія не знаходзяць сярод знаёмых тую адзіную, якую можна пусціць да сябе ў душу. А нехта, можа, і пусціў ужо, але потым пашкадаваў: гэтая госця параніла пяшчотнае сэрца, прынесла крыўду і горыч. Некаторыя губляюць надзею і веру ў жаночае сяброўства. Дарэмна. Лепшая сяброўка патрэбна. Бо нельга хадзіць у школу толькі затым, каб лішні раз зазірнуць у падручнікі.

Мяне хвалююць экзамены. Але не ў такой ступені, як спадзяюцца мае бацькі. Як і большасць дзяўчат, я б з задавальненнем пакінула кніжкі і сшыткі ды пабегла б на вуліцу, цешачыся з жыцця і сваёй маладосці! Толькі бацькі чамусьці перакананы, што калі іх правільная дачка атрымае дрэнныя адзнакі, здарыцца сапраўдная трагедыя. Таму часцей за ўсё мяне можна ўбачыць дома за падручнікамі.

А цяпер галоўнае. Ёсць яшчэ адна прычына маёй стараннасці, апрача надзеі бацькоў. Седзячы за сваім пісьмовым сталом, я часта паглядаю ў акенца. Ніхто, акрамя маёй лепшай сяброўкі не ведае, што мяне адцягвае ад вучобы.

У доме насупраць ёсць адно запаветнае акно, якое, быццам магніт, прыцягвае мой позірк. Не важна, ці відаць што-небудзь у ім. Я ведаю, што за гэтым акном

жыве чалавек, які прымушае маё сэрца біцца часцей, маё першае каханне. І часам мне здаецца, што я гатова аддаць усё, толькі б апынуцца там, побач з ім, паглядзець у яго вочы, сказаць пра свае пачуцці.

Я ведаю Колю з маленства, але мы ніколі не гулялі разам. Мы былі знаёмыя, але не сябравалі. І так атрымалася, што я яго амаль не бачыла, хаця нашы пад'езды знаходзіліся насупраць. І вось аднойчы мне выпадкова даручылі аднесці ліст Колінай маці. Як цяпер памятаю гэтае імгненне. Дзверы адчыніліся, і на парозе з'явіўся прыгожы плячысты хлопец. Тое, якім я яго ўбачыла ў тую хвіліну, ніяк не стасавалася са звыклым для мяне вобразам падлетка, што заўсёды гойсае па суседніх дварах з футбольным мячом. Хлопец уважліва паглядзеў на мяне і павітаўся. А ў мяне ўнутры ўсё замерла. Каб канчаткова паверыць сваім вачам, я ціха спытала:

— Коля, гэта ты?

Коля ўсміхнуўся:

— Так, а што, не падобны?

Я не магу апісаць, якое ўражанне ў мяне выклікалі яго позірк, голас, усмешка. Мне стала вельмі цёпла і спакойна.

З таго дня маё жыццё змянілася. Кожны вечар я выключаю святло ў пакоі і гляджу на яго асветленыя вокны. Кожны раз, калі мне шчасціць яго пабачыць, я горача дзякую свайму лёсу. А раніцай я ўскокваю на паўгадзіны раней, каб прасачыць, як ён выходзіць на вучобу. Адзіны чалавек, які ведае пра мае перажыванні — Алена. Я магу гадзінамі распавядаць ёй пра тое, якія думкі перадумала і якія пачуцці перажыла за тую хвіліну, пакуль Коля ішоў ад пад'езда да вугла дома, за якім я яго ўжо не бачыла. Алена заўсёды цярпліва слухае, усміхаецца, а потым уздыхае і пачынае разважаць пра каханне.

28 сакавіка 2008 г.

Доўга так, зразумела, цягнуцца не магло. Калі-небудзь мы павінны былі зноў сутыкнуцца. Гэта адбылося сёння, калі я вярталася з крамы і цягнула вялікую сумку. Раптам я пачула збоку голас, які ўмомант перавярнуў свет для мяне.

— Прывітанне! Табе дапамагчы?

Я не памятаю, што адказала, не памятаю, як мы дайшлі да маёй кватэры. Толькі каля парога зразумела, што Коля зараз развітаецца, і зноў пачнецца чарга тужлівых дзён з патаемнымі позіркамі ў акно. Я не магла не скарыстацца нашай сустрэчай. Набралася смеласці і спытала:

— Паслухай, можа ў цябе атрымаецца неяк на тыдні дапамагчы мне з англійскай мовай?

Цяпер я не знаходжу сабе месца. А раптам ён не прыйдзе?

29 сакавіка 2008 г.

Мы сядзелі разам за маім пісьмовым сталом. Перад намі былі раскладзены падручнікі. Але якая мне справа да іх! Побач сядзела мая мара, а я не ведала, што рабіць далей. Усё, што я вучыла нават не затрымлівалася, адразу ж вылетала з маёй галавы.

Напэўна, Колі я таксама падабалася, бо ён не губляў цярплівасці. Нарэшце, ён усміхнуўся, адсунуў кнігу і спытаў:

— Ты хоць нешта можаш вымавіць па-англійску?

Не ведаю, што на мяне найшло. Я павярнулася да яго і прамовіла:

— Ай лав ю.

Усмешка збегла з Колінага твару.

— Што? — ціха перапытаў ён.

Я была гатовая скрозь зямлю праваліцца. Ці, на благі канец, разраўсціся. Я бездапаможна глядзела на яго. А ён, мабыць, нічога не мог зразумець. «Гінуць, дык не азірацца!» — вырашыла я і прыпала да яго вуснаў. Ах, якое прыемнае адчуванне! Я патанула ў віры пачуццяў. Ён прытуліў мяне да сябе. І я, напэўна, на ўсё жыццё запомню гэтае імгненне шчасця — смак першага пацалунку.

11 красавіка 2008 г.

Ён знік. Не ведаю, як гэта здарылася, але Коля перастаў з'яўляцца ў вокнах. Ён больш ні разу не зайшоў «дапамагчы мне з англійскай мовай». Я ў роспачы. Да самых нязначных дробязей абмеркавала з Аленай гэты выпадак, але мы не знайшлі ніводнай памылкі, якая магла б, на нашу думку, адвярнуць Колю.

— Ты павінна сама да яго падысці! — кожны дзень паўтарае мне Алена.

— Баюся, — увесь час адказваю я.

Можа, не баюся, а саромеюся? Але ад гэтага не лягчэй.

25 красавіка 2008 г.

Хутка наступіць канец навучальнага года. Наперадзе ў нас застаюцца яшчэ экзамены і ўрачыстае атрыманне пасведчання аб базавай адукацыі. Аленка кожны дзень прыязджае да мяне. Мы разам рашаем задачы па матэматыцы. А ўвечары выходзім на вуліцу пагуляць.

Мне падабаецца гуляць менавіта ў такі час, калі сонца толькі пачынае хіліцца да заходу. Усё адразу прымае жаўтаватае адценне.

Сёння да нас падышлі два хлопцы.

— Дзяўчаты, можна з вамі пазнаёміцца?

— Лепш не трэба, — адышла я на ўсякі выпадак падалей.

— Годзе вам! Няўжо і паразмаўляць нельга? — не адчапіўся хлопец.

— Ідзіце, куды ішлі. Мы дадому спяшаемся, — уступілася Алена.

— Мы можам вас правесці, — прапанаваў хлопец. — Куды ідзём?

— Нас маці вучыла не размаўляць з незнаёмымі людзьмі.

Як мы ні адмаўляліся, хлопцы пайшлі побач. Паступова размова наладзілася. Мы пазнаёміліся. Аднаго, які загаварыў з намі, звалі Дзіма. З ім быў яго сябар Віталь. Алена адразу зацікавіла Віталя, і, на маю думку, гэта было ўзаемна. Адчуваю, што гэтае знаёмства перарасце ў нешта большае.

1 мая 2010 г.

Сёння мы з Дзімам сядзелі ў ціхай кавярні. Людзей было няшмат. Мы нават не пазіралі адно на аднаго. Веснавое сонца лагодна асвятляла стол і частку падлогі, саграваючы мае рукі і шклянку з сокам. Аднекуль даносілася музыка. Яна гучала так ціха, што нават нельга было дакладна пазнаць мелодыю. Я павольна калупала піражнае на талерцы. Дзіма, як заўсёды, купляў мне тое, што выбіраў сам. Але ў гэты раз ён дагадзіў, ласунак быў смачным, з салодкім сунічным крэмам; на жаль, мне не хацелася есці. Адну за адной я пэцкала бялюткія сурвэткі, быццам толькі так магла дапамагчы сябрам. Дзіма ж не еў нічога.

— Алену нават не абшукалі, не дапыталі, проста адпусцілі? — спытаў Дзіма пасля доўгага панурага маўчання.

— Чаму яе павінны затрымліваць? Хто яна Віталю? Проста дзяўчына. Яна сказала, што нічога не ведае. Ёй паверылі, спыталі адрас, тэлефон, калі спатрэбіцца выклікаць.

— Яны зусім дурныя? Як можна адпусціць дзяўчыну, якая знаходзілася разам з Віталем у момант арышту? — прамовіў хлопец з абурэннем.

— Значыць, знаходжанне побач — не падстава для затрымання. За Віталем доўга сачылі. Я лічу, павінны былі да арышту высветліць, што Алена ні пры чым. Разумеюць, што яна ведае, але, акрамя яе, шмат хто быў асвядомлены. Дапытаюць некага іншага.

— Я ведаў, што наркотыкі яго загубяць. Я даўно яму раіў кідаць гэты бізнес. Але ён ужо не мог адчапіцца ад «аптавікоў». Ці, можа, толькі казаў так?

— Колькі год прыблізна яму пагражае?

— Не ведаю. Гэта будзе залежаць ад адваката, — Дзіма ўздыхнуў. — У любым выпадку, сябра я згубіў. Цяпер толькі ты засталася побач, маё кацяня.

— Ты згубіў яго ўжо даўно, калі Віталь упершыню ўзяў «маркі» на распаўсюджванне. Розуму не дабяру, чаму Алена працягвала сустракацца з ім, спадзявалася, што выцягне на сумленны шлях? Ведаю, што яна закахана ў Віталя, але не разумею такой адданасці.

Дзіма зірнуў на мяне:

— Я бачыў, што яна не толькі не выцягвала яго, а наадварот, падтрымлівала. Таму і абураюся, што яе не затрымалі!

— Ты нешта блытаеш. Алена заўсёды была супраць наркотыкаў, якія б яны не прыносілі грошы. Гэта адно з самых вялікіх ліхаў, якія нарабіў чалавек.

Я паклала руку на руку Дзімы.

— Адвязі мяне дадому. Толькі настрой псуем адно аднаму. Я з Аленай у чаце пагавару. Яна сёння дома сядзіць, чакае навінаў.

— Ты б не давярала ёй асабліва. Яна змянілася ў апошні час. Я, напрыклад, перастаў давяраць ёй, калі пра сумніўныя Віталевы заробкі даведаўся.

Я ўсміхнулася:

— Спадзяюся, ты разумееш, што гэта ўзаемна?

— Разумею. Алена наогул ніколі прыязна да мяне не ставілася. Нават, калі ўсё было добра з Віталем.

— Адвязі мяне дадому, — паўтарыла я. — Я ж бачу, што табе дрэнна.

— Я нават не ведаю, у якім аддзяленні яго трымаюць, — Дзіма падняўся і падаў мне руку.

— Табе трэба пагаварыць з яго бацькамі. Яны павінны першымі даведацца.

— Ты маеш рацыю, маё любае кацяня.

Потым мы накіраваліся да дзвярэй. Я раптам заўважыла на сабе прыязны позірк з-за суседняга стала. Дзіма таксама заўважыў гэта і злосна азірнуўся. Той хлопец прыняў абыякавы выгляд і адвярнуўся. Я здагадвалася, што станаўлюся прывабнай дзяўчынай. У сямнаццаць гадоў, як ніколі, мне падабаецца лавіць на сабе позіркі. Ад гэтага я адчуваю сябе больш упэўнена. Але часам мне здаецца, што большасць дзяўчат прыгажэйшыя за мяне. І твар занадта круглы, і вушы вялікія, і ногі кароценькія, і худая вельмі. Увогуле, не ведаю, чаго на мяне хлопцы глядзяць?

А сама я хачу бачыць толькі аднаго хлопца. Таго самага, якога ўпотай кахаю ўжо два гады. За якім увесь гэты час сачу з акна. Коля вучыцца ў звычайным каледжы, сябруе з маім суседам і аднагодкам Русланам, з якім я вучуся ў адной школе, больш таго, у паралельным класе. Часам мы вяртаемся разам дадому ці ідзём разам у школу. Здаралася, што я асмельвалася выкарыстаць Руслана, як пасрэдніка паміж мною і Колем. Але кожны раз штосьці блытала і ламала мае планы: то перашкаджаў Дзіма, то сам Руслан псаваў нешта.

Толькі Алена ведае ўсё гэта і была б радая мне дапамагчы, бо не вельмі добра ставіцца да Дзімы. У мяне ўжо ўсталяваўся імунітэт да яе пастаянных дакораў. Я не магу разысціся з Дзімам, мне патрэбна зачэпка, асаблівая матывацыя. Пасля рамантычных лекцый Алены рашучасці ўва мне не большае. А між тым праходзіць месяц за месяцам.

І толькі папка з маімі патаемнымі сшытачкамі тлусцее з кожным годам.

З архіва інтэрнэт-паведамленняў:

«Фенікс:

Лепш не пытайся. Толькі пачала ў сябе прыходзіць.

Кацяня:

Прабач, што адразу не паехала да цябе.

Фенікс:

Ты мне нічым не дапаможаш. І яму таксама ўжо нічым. Хіба не ведаеш, як з гэтым жорстка ў нас…

Кацяня:

Можа, за першае парушэнне ўмоўным абыдуцца?

Фенікс:

Ты як з іншай планеты! Які ўмоўны тэрмін? Гэта наркагандаль. За гэта страляць трэба! Да таго ж, за ім даўно сачылі. Гадоў на дзесяць набярэцца. І мяне шкадаваць не трэба. Я ведала, што гэтым скончыцца. Я была падрыхтавана да ўсяго.

Кацяня:

Не тужы, сяброўка. Усё наладзіцца. Вось убачыш, Віталя пакараюць мінімальна. Можа, нават пад якую-небудзь амністыю трапіць. І ў цябе ўсё добра будзе. Цябе ніхто не зачэпіць.

Фенікс:

Аптымізм — гэта добра.

Фенікс:

Ты што, заснула?

Фенікс:

Гэй!

Кацяня:

Прабач. Я проста ўбачыла некага ў акне. Ты ведаеш. Прыглядалася, можа, ён?

Фенікс:

І што?

Кацяня:

Не ведаю. Яшчэ не зусім сцямнела. Дрэнна бачна.

Фенікс:

Колькі яшчэ гадоў ты будзеш у яго акно зазіраць?

Кацяня:

Не трэба пра гэта. Ты ж усё ведаеш. Я не магу па-іншаму.

Фенікс:

Я даўно табе казала: пакуль ты пры Дзіме, ты нічога не зробіш. Дзіма ўжо два гады над табой трасецца. Я табе абяцаю, калі ты яшчэ хоць год з ім пагуляеш, пойдзеш за яго.

Кацяня:

Не! Я не хачу замуж за Дзіму.

Фенікс:

Зноў будзеш, як заўсёды, пісаць пра тое, што табе патрэбен нехта побач, што Дзіма песціць цябе падарункамі ды кветкамі. А сама ў гэты час будзеш сачыць за святлом у чужым акне».

2 мая 2010 г.

Пачаўся май, апошні месяц вясны. А галоўнае, апошні месяц у школе. Мы пакуль што не адчуваем гэтага.

Сёння дзень пачаўся звычайна: дробныя справы, дробныя думкі. Я нават не прадчувала, што гэта зацішак перад бурай.

Пад вечар я наведала Алену. Першым мяне сустрэў яе старэйшы брат Саша. Такі ж, як яна, невысокі, з упэўненым праніклівым позіркам.

— Добра, што ты зайшла! — сказаў ён мне. — Яна сёння нейкая дзіўная. Ты ведаеш, што пазаўчора Віталя «здалі»?

— Так, ведаю, — адказала я па дарозе да пакоя Алены.

Мая сяброўка сядзела за камп'ютарам, але я не адразу пазнала яе, таму спытала амаль абурана:

— Навошта ты пафарбавала валасы? У цябе быў такі прыгожы колер!

Алена з нервовай усмешкай павярнулася да мяне. Чорны, як вугаль, новы колер яе валасоў мяне нават трохі спалохаў.

— Табе зусім не падабаецца? — спытала сяброўка.

— Не тое, каб не падабаецца, проста нязвыкла.

— У нашым класе ўсе фарбуюцца. Нават хлопцы. Уяві сабе, Руслан зрабіўся беленькі. Прыйшоў саламяным бландзінам. Дзяўчаты за сэрца схапіліся.

Я ўсміхнулася. Руслан жыў на адной лесвічнай пляцоўцы са мною, вучыўся ў паралельным класе разам з Аленай. Ён быў галоўным спартсменам школы, высокім і дужым хлопцам. Дарэчы, шмат дзяўчат мне зайздросціла, бо я жыла па суседстве з нашым школьным Апалонам. Руслан валодаў надзвычай абаяльнай, сонечнай усмешкай, хоць для мне ён заставаўся звычайным суседам.

— Калі нават Руслан, тады добра.

— Да выпускнога паспею перафарбаваць, — запэўніла мяне Алена.

Я яшчэ раз прыгледзелася да сяброўкі. Сама прычоска выглядала прывабна, нават вытанчана. Але чарната зусім не падыходзіла Алене. Твар зрабіўся бледным, а вочы нейкімі дзікунскімі. У мяне склалася ўражанне, што справа не ў апошняй модзе. Алена заўсёды была ўпэўненай у сабе аптымісткай, але арышт каханага хлопца мог падламіць яе. Я вырашыла нічога не ўдакладняць.

— Як справы? — запыталася я.

Алена выдала напружаную ўсмешку і пайшла кругамі па пакоі.

— Нешта мне сёння не вельмі, — прамармытала яна.

— Я бачу, — спагадліва кіўнула я. — З-за Віталя?

Алена нічога не адказала. Яна хавала свае пачуцці. Гэта было дзіўным для нас. Я з падазронасцю паглядзела на яе. Мы заўсёды давяралі адна адной свае тайны, дзяліліся любой дробяззю, зменамі ў асабістым жыцці ці поглядах, праблемамі. З усіх складаных сітуацый мы разам шукалі выйсце. І тое, што Алена палічыла за лепшае маўчаць, здалося мне дзіўным, калі не крыўдным.

— Калі ласка, давай пагаворым, — ціха папрасіла я. — Табе стане лепш, вось пабачыш.

Здаецца, я падзейнічала на Алену, бо яе крокі па пакоі паступова запаволіліся.

— Усё будзе добра. Спраўлюся, — яна звярнулася больш да самой сябе. — Вось, у інтэрнэце пасяджу, старых знаёмых пашукаю, добра ўсё будзе.

— Якіх знаёмых, — з крыўдай у голасе спытала я.

Алена ўсміхнулася:

— Не бяры да галавы. Пайшлі лепей каву піць. Дзе была ўчора? — спытала яна ўжо на кухні.

Я ведала, што мой адказ ёй не спадабаецца, але вырашыла прызнацца:

— Са сваім гуляла, у кавярню заходзілі.

Алена насупілася, але нічога не сказала, уключыла чайнік, дастала шклянкі. І нечакана спытала:

— Доўга гулялі?

Гэта было вымаўлена досыць спакойна, я нават збянтэжылася:

— Не, Дзіма быў засмучаны з-за Віталя, рана адвёз мяне дадому.

— Няўжо! — са штучным здзіўленнем сказала Алена. — Падумаць толькі, ён быў засмучаны! Сябар злоўлены з доказамі, а Дзіма смуткуе ў кавярні з дзяўчынай!

Мы селі за стол.

— Прабач, што я так гавару, але мы абедзве ведаем, што ты яго не кахаеш, сама не ведаеш чаго час марнуеш.

Алена зачапіла мяне за жывое. Але яна мела рацыю. Я апусціла вочы і вырашыла прамаўчаць.

Мы моўчкі дапілі каву, Алена адчыніла акно. Надвор'е было чароўнае. На чысцюткім небе не праплывала ніводнай хмурынкі. Толькі зусім маладая лістота на дрэвах паказвала, што яшчэ не лета, толькі пачатак мая. І нават парывісты вецер не мог прымусіць нас зачыніць акно.

— Можа, пойдзем пагуляем? — запыталася я.

Алена заўсёды з задавальненнем прымала такія прапановы. Акрамя таго, яна звычайна выдавала з дзясятак разнастайных ідэй, як можна адпачыць і пазабаўляцца. Але сёння яна нервова скаланулася і паглядзела ў другі бок.

— Не, — адказала яна. — Нешта мне сёння дрэнна…

Я вылупіла вочы ад здзіўлення. Ніколі за шмат гадоў нашага сяброўства Алена не адмаўлялася ад прагулкі, калі была вольная. Нават калі хварэла, то звычайна захутвалася ў цёплы шалік і выходзіла з пад'езда, хаця б пасядзець на лавачцы. Я не разумела, што з ёй адбываецца. Няўжо гісторыя з Віталем так паўплывала на яе?

Я заставалася ў Алены не больш за гадзіну. Бачыла дзіўнасць яе паводзін, таму вырашыла, што ёй трэба адпачыць. А потым мне пазваніў Дзіма. Я ў гэты час ужо вярталася дамоў.

— Дзе ты ходзіш? — запытаўся ён.

— Дадому іду ад Алены. А што?

— Я еду да цябе.

Быў ужо вечар, а заўтра трэба было ісці ў школу. Я не хацела нікуды ехаць. Звычайна, я ўсё ж згаджалася, але сёння мой намер застацца дома быў мацнейшы.

— Не трэба да мяне ехаць, — сказала я.

— Сёння ж нядзеля, — настойваў Дзіма. — Усе адпачываюць…

— Я магу і дома адпачыць.

Мне хацелася пабыць у самоце. Да таго ж з Аленай было нешта не тое… Так, вырашыла, я застаюся дома.

— Дзіма, не трэба ехаць да мяне, — паўтарыла я. — Адпачні сёння без мяне.

— Не, так не пойдзе, — сказаў Дзіма і паклаў трубку.

Я ўздыхнула. Значыць, ён усё ж прыедзе, калі ўжо не ў мяне. Давядзецца некуды з ім ехаць. Чаму ніколі не атрымліваецца паступіць па-мойму?

Сапраўды, трапіўшы ў двор, я адразу ўбачыла машыну Дзімы ля пад'езда. Мой настрой пачаў псавацца. Я запаволіла крок, бо спадзявалася, што ён заўважыць маё жаданне адзіноты.

Раптам мяне быццам ударыла токам: у пад'ездзе спакойна гутарылі Дзіма і Коля. Мне стала не па сабе. Коля, напэўна, чакаў Руслана.

Яны пабачылі мяне і ветліва ўсміхнуліся. Дакладней, усміхнуўся Дзіма. А Коля?.. Я не глядзела на яго, баялася пабачыць на яго твары гэткую ж спакойную ўсмешку.

— Усё ж прыехаў, — усміхнулася я ў адказ, старалася, каб голас гучаў як мага спакайней. — А ты чакаеш Руслана? — спытала я ў Колі, не гледзячы на яго.

— Ага, — адказаў ён і чамусьці адступіў на крок назад.

— Ну што, куды сёння? — Дзіма прыцягнуў мяне за рукаў да сябе.

Гэта было агідна. Я пачала чырванець. Мне захацелася бегчы, куды вочы глядзяць, толькі б апынуцца далей ад гэтага пад'езда. Трэба ж было мне трапіць у такую жахлівую сітуацыю! Дзіма, як мой хлопец, спрабаваў абняць мяне, а маё першае і пакуль што адзінае каханне, чалавек, па якому я смуткую ўжо два гады, стаяў побач і спакойна глядзеў на нас. Я, задыхаючыся ад агіды да сябе, паспрабавала тактоўна вызваліцца ад Дзімы.

— Слухай, я нікуды не хачу сёння ехаць. Я стамілася, у мяне баліць галава, хочацца пасядзець дома ў адзіноце…

Дзіма не выпускаў мяне. З кожнай хвілінай я адчувала сябе ўсё горш. А пры думцы, што Коля можа здагадвацца аб маіх пачуццях да яго, мне ўвогуле захацелася скрозь зямлю праваліцца.

— Годзе табе! Паехалі, пагуляем, — не здаваўся Дзіма.

— Не, — прамовіла я зусім адчайна. — Я ж сказала, што хачу дадому. Мне трэба дадому. Калі ласка, адпусці мяне…

Дзіма сам не чакаў ад мяне такой рэакцыі і паглядзеў са здзіўленнем. Ён ніколі не бачыў мяне такой усхваляванай, але рукі не расшчапіў.

— Ты нейкая не такая сёння. Што здарылася?

— Ды нічога не здарылася, адпусці! — я ўжо ўсур'ёз вырывалася з яго рук. Яшчэ трошкі, і я б пачала адбівацца ад яго.

Раптам Дзіма зрабіў тое, чаго я ніяк не чакала. Ён спытаў у Колі:

— Як ты лічыш, адпусціць яе?

Я аслупянела. Дзіма не ведаў, як шмат значыла для мяне гэта яго пытанне. Вось тое імгненне, якое расставіць усё на месцы. Як жа доўга я чакала шансу даведацца, ці хаця б здагадацца аб ЯГО адносінах да мяне! Упершыню за гэту сустрэчу я паглядзела на Колю і зразумела, што дарма баялася. Хоць выглядаў ён спакойным, але вочы былі ненатуральна цёмнымі. Я зразумела, што ён стрымлівае тыя самыя пачуцці, пра якія мне так неабходна было ведаць! Коля ўважліва паглядзеў на мяне, потым перавёў позірк на Дзіму і ціха сказаў:

— Адпусці.

Але сказаў ён гэта так, што ў мяне заняло дух. У голасе Колі быў не жарт, не парада, а нешта вельмі блізкае да загаду ці нават пагрозы.

Дзіма, вядома, не меў ніякіх падазрэнняў, таму з усмешкай адпусціў мяне. Я паглядзела на Колю. Ён спакойна адвярнуўся, быццам нічога не здарылася. Тады я кінула кароткія словы развітання Дзіме і ўзляцела па лесвіцы.

Я спынілася праз некалькі пралётаў. Мяне перапаўняла хваляванне. Я прысела і прыціснула далоні да вачэй. Я разумела, што трэба нарэшце нешта змяніць. Гэта гісторыя і так зацягнулася на два гады. Так больш не можа працягвацца. Нездарма ў апошні час Алена закранала тэму маіх адносін. Я, сапраўды, не павінна сустракацца з Дзімам. І толькі што я атрымала самы галоўны таму доказ. Я закахана ў Колю. І больш не буду ўпотай пазіраць са свайго акенца. Сёння ён надаў мне смеласці.